

JUDITH McNAUGHT

ΜΑΚΡΙΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

μετάφραση
Μιχάλης Δελέγκος

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ELXIS

1

Αγγλία, 1815

«**Η** ρθες, Τζέισον», είπε η μαυρομάλλα καλλονή, κοιτάζοντας το είδωλο του συζύγου της στον καθρέφτη του μπουντουάρ της. Το βλέμμα της περιπλανήθηκε με κάποια επιφύλαξη στην κορμοστασιά του, καθώς εκείνος την πλησίαζε. Κατόπιν έστρεψε πάλι την προσοχή της στις ανοιχτές μπιζουτιέρες, τις απλωμένες μπροστά της. Το χέρι της άρχισε να τρέμει και το πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα μεγάλο χαμόγελο, καθώς έβγαζε ένα εντυπωσιακό διαμαντένιο τσόκερ από μία μπιζουτιέρα και του το έδειχνε. «Με βοηθάς να το κουμπώσω;»

Το πρόσωπο του συζύγου της συσπάστηκε από αποστροφή, βλέποντας το κολιέ με τα λαμπερά ρουμπίνια και τα θαυμάσια σμαράγδια που ήδη στόλιζε τον λαιμό της γυναίκας, πάνω από το τολμηρό μπούστο της. «Μήπως αυτή η επίδειξη σάρκας και κοσμημάτων είναι κάπως χυδαία για μια γυναίκα που θέλει να παραστήσει την αριστοκράτισσα;»

«Και τι ξέρεις εσύ από χυδαιότητα;» αντέτεινε η Μελίσα Φίλντινγκ με περιφρονητικό ύφος. «Αυτή η τουαλέτα είναι πολύ της μόδας». Και προσέθεσε με υπεροψία: «Στον βαρόνο Λακρουά αρέσει πάρα πολύ. Μου ζήτησε να φορέσω αυτή συγκεκριμένα στην αποψινή χοροεσπερίδα».

«Σίγουρα δεν θα θέλει να μπλέξει μ' έναν σωρό κουμπιά, όταν θα σου τη βγάλει», απάντησε ο σύζυγός της σαρκαστικά.

«Ακριβώς. Είναι Γάλλος, άρα ιδιαίτερα παρορμητικός».

«Δυστυχώς είναι και απένταρος».

«Με βρίσκει πολύ όμορφη», απάντησε η Μελίσα περιπαικτικά. Η φωνή της έτρεμε από την απέχθεια που συσσωρευόταν μέσα της.

«Έχει δίκιο». Το ειρωνικό βλέμμα του Τζέισον Φιλντινγκ πλανήθηκε στην αλαβάστρινη επιδερμίδα του υπέροχου προσώπου της, στα μισόκλειστα πράσινα μάτια και στα κατακόκκινα χείλη της, κι έπειτα κατέβηκε στο πλούσιο στήθος της που έτρεμε δελεαστικά πάνω από το χαμηλό ντεκολτέ της πορφυρής βελούδινης τουαλέτας της. «Είσαι μια όμορφη, ανήθικη, άπληστη... σκύλα».

Έκανε μεταβολή για να βγει από το δωμάτιο, αλλά σταμάτησε απότομα. Η παγερή φωνή του είχε τη χροιά στυγνής αυστηρότητας. «Πριν φύγεις, να πας να καληνυχτίσεις τον γιο μας. Ο Τζέιμι είναι πολύ μικρός και δεν καταλαβαίνει τι σκύλα είσαι. Του λείπεις, όταν απουσιάζεις. Εγώ φεύγω σε μία ώρα για τη Σκοτία».

«Ο Τζέιμι!» είπε εκείνη όλο περιφρόνηση και θυμό. «Μόνο αυτός σε νοιάζει». Ο σύζυγός της δεν μπήκε στον κόπο να το αρνηθεί και προχώρησε προς την πόρτα. Αυτό έκανε τον θυμό της Μελίσα να εκραγεί. «Όταν γυρίσεις από τη Σκοτία, δεν θα με βρεις εδώ!» τον απείλησε.

«Ωραία», αποκρίθηκε εκείνος χωρίς να σταματήσει.

«Κάθαρμα!» Η φωνή της έτρεμε από οργή. «Θα πω σε όλο τον κόσμο ποιος πραγματικά είσαι και μετά θα σε παρατήσω. Δεν θα γυρίσω ποτέ πίσω. Ποτέ!»

Κρατώντας το χερούλι της πόρτας, ο Τζέισον γύρισε και τα χαρακτηριστικά του προσώπου του είχαν σκληρύνει από την περιφρόνηση που τον κατέκλυζε. «Θα γυρίσεις», της είπε ειρωνικά. «Θα γυρίσεις αμέσως μόλις ξεμείνεις από λεφτά».

Έκλεισε την πόρτα πίσω του και το πανέμορφο πρόσωπο της Μελίσα έλαμψε θριαμβευτικά. «Δεν θα γυρίσω ποτέ, Τζέισον», είπε δυνατά μέσα στο άδειο δωμάτιο, «επειδή δεν πρόκειται να ξεμεινώνω από λεφτά. Θα μου στείλεις ό,τι κι αν θελήσω...»

«Καλησπέρα, λόρδε μου», ψιθύρισε ο μπάτλερ με αλλόκοτο τόνο στη φωνή του.

«Καλά Χριστούγεννα, Νόρθραπ», απάντησε ο Τζέισον μηχανικά, καθώς τίναζε το χιόνι από τις μπότες του κι έδινε τη βρεγμένη κάπα του στον υπηρέτη. Θυμήθηκε ξαφνικά την τελευταία σκηνή με τη Μελίσα, πριν από δύο εβδομάδες, αλλά έδιωξε γρήγορα τη σκέψη από το μυαλό του. «Εξαιτίας του καιρού, το ταξίδι μου κράτησε μία μέρα περισσότερο. Έχει πάει για ύπνο ο γιος μου;»

Ο μπάτλερ πάγωσε.

«Τζέισον...» Ένας σωματώδης μεσήλικος, με ηλιοκαμένο και σκαμμένο πρόσωπο έμπειρου ναυτικού, στεκόταν στο βάθος του μαρμάρινου διαδρόμου, μπροστά στην είσοδο του σαλονιού, και μ' ένα νεύμα κάλεσε τον Τζέισον να πλησιάσει.

«Τι δουλειά έχεις εδώ, Μάικ;» τον ρώτησε ο Τζέισον με έκπληκτο βλέμμα, καθώς ο άντρας έκλεινε προσεκτικά πίσω του την πόρτα του σαλονιού.

«Τζέισον», είπε ο Μάικ Φάρελ με σοβαρότητα, «η Μελίσα δεν είναι εδώ. Έφυγε μαζί με τον Λακρούα για τα Μπαρμπέντος, αμέσως μετά την αναχώρησή σου για τη Σκοτία». Έκανε παύση περιμένοντας κάποια αντίδραση που δεν ήρθε ποτέ. Ανέπνευσε βαθιά. «Πήραν τον Τζέιμι μαζί τους».

Τα μάτια του Τζέισον φλογίστηκαν από οργή. «Θα τη σκοτώσω γι' αυτό που έκανε!» είπε, ενώ κατευθυνόταν ήδη στην έξοδο. «Θα τη βρω και θα τη σκοτώσω...»

«Πολύ αργά πια». Η σπασμένη φωνή του Μάικ έκανε τον Τζέισον να σταθεί απότομα. «Η Μελίσα είναι ήδη νεκρή. Το πλοίο τους βυθίστηκε σε θύελλα τρεις μέρες αφότου έφυγαν από την Αγγλία». Γύρισε αλλού το βλέμμα του, γιατί δεν άντεχε να βλέπει τον τρομερό πόνο, που άρχιζε να παραμορφώνει τα χαρακτηριστικά του Τζέισον, και προσέθεσε άτονα: «Δεν υπάρχουν επιζώντες».

Χωρίς να μπορεί να αρθρώσει λέξη, ο Τζέισον βάδισε προς το τραπέζι με το κρυστάλλινο μπουκάλι του ουίσκι. Γέμισε ένα ποτήρι και το ήπιε μονορούφι, έβαλε άλλο ένα και κοίταζε μπροστά του σαν χαμένος.

«Σου άφησε αυτά εδώ». Ο Μάικ Φάρελ του έδωσε δύο γράμματα με σπασμένες σφραγίδες. Ο Τζέισον δεν έκανε καμία κίνηση για να τα πάρει κι έτσι ο Μάικ του εξήγησε ήρεμα: «Τα διάβασα ήδη. Το ένα μιλάει για λύτρα, έχει παραλήπτη εσένα και το άφησε η Μελίσα στη δική σου κρεβατοκάμαρα. Είχε σκοπό να πάρει λύτρα, για να σου στείλει πίσω τον Τζέιμι. Το δεύτερο γράμμα περιέχει στοιχεία που σε εκθέτουν και το είχε δώσει σ' έναν λακέ με οδηγίες να το παραδώσει στους *Times*, μετά την αναχώρησή της. Ωστόσο η Φλόσι Ουίλσον, αμέσως μόλις κατάλαβε ότι ο Τζέιμι έλειπε, ρώτησε όλο το υπηρετικό προσωπικό τι είχε κάνει η Μελίσα το προηγούμενο βράδυ. Ο λακές τής έδωσε το γράμμα, αντί να το παραδώσει στην εφημερίδα. Η Φλόσι δεν μπόρεσε να επικοινωνήσει μαζί σου, για να σου πει ότι η Μελίσα είχε πάρει τον Τζέιμι, κι έτσι με ενημέρωσε να έρθω και μου έδωσε τα γράμματα. Τζέισον», είπε ο Μάικ βραχνά, «ξέρω πόσο αγαπούσες τον μικρό. Λυπάμαι πάρα πολύ...»

Ο Τζέισον σήκωσε το βασανισμένο βλέμμα του πάνω από το τζάκι, στο πορτρέτο με τη χρυσή κορνίζα. Μέσα στη σιωπή που υπαγόρευε ο πόνος, κοίταξε τον πίνακα που απεικόνιζε τον γιο του, ένα γεροδεμένο αγοράκι με αγγελικό χαμόγελο έσφιγγε στη χούφτα του το πολυαγαπημένο ξύλινο στρατιωτάκι του.

Το ποτήρι που κρατούσε ο Τζέισον έγινε χίλια κομμάτια μέσα στη γροθιά του. Δεν έκλαψε. Από τότε που ήταν παιδί, εδώ και πολλά χρόνια, τα δάκρυά του είχαν στερέψει.

Πόρτατζ, Πολιτεία Νέας Υόρκης, 1815

Η Βικτόρια Σίτον έφτανε στο τέλος του δρόμου και άνοιγε τη λευκή ξύλινη πόρτα στην μπροστινή αυλή του ταπεινού σπιτιού όπου είχε γεννηθεί, με το χιόνι να τρίζει κάτω από τις μπότες της. Με κατακόκκινα και ολόφωτα μάτια σταμάτησε, για να ατενίσει τον έναστρο ουρανό, νιώθοντας την αγνή χαρά ενός δεκαπεντάχρονου κοριτσιού τη βραδιά των Χριστουγέννων. Χαμογελαστή σιγοτραγούδησε τους τελευταίους στίχους από τα κάλαντα, που έλεγε από νωρίς μαζί με την παρέα της, κι έπειτα προχώρησε προς το σκοτεινό σπίτι.

Ελπίζοντας να μην ξυπνήσει τους γονείς και τη μικρή αδελφή της, άνοιξε την εξώπορτα προσεκτικά και γλίστρησε μέσα. Έβγαλε την κάπα της, την κρέμασε σ' ένα γαντζάκι δίπλα στην πόρτα, στράφηκε μέσα και σταμάτησε αιφνιδιασμένη. Το φως του φεγγαριού χυνόταν από το παράθυρο στο κεφαλόσκαλο και φωτίζε τους γονείς της, οι οποίοι στέκονταν έξω από την κάμαρα της μητέρας της.

«Μη, Πάτρικ!» Η μητέρα της πάλευε να ξεφύγει από τη σφιχτή αγκαλιά του πατέρα της. «Δεν μπορώ! Δεν μπορώ σου λέω!»

«Μη με διώχνεις, Κάθριν», την ικέτευσε ο Πάτρικ Σίτον. «Για όνομα του Θεού, μη...»

«Μου το υποσχέθηκες!» ξέσπασε σε φωνές η Κάθριν, προσπαθώντας μανιασμένα να ξεφύγει από τα χέρια του. Εκείνος έσκυψε και τη φίλησε, αλλά η γυναίκα έστρεψε το πρόσωπό της.

Με λυγμούς έμοιαζαν οι λέξεις της: «Τη μέρα που γεννήθηκε η Ντόροθι υποσχέθηκες ότι δεν θα μου το ξαναζητήσεις. Μου έδωσες τον λόγο σου!»

Η Βικτόρια, έκκληκτη και τρομοκρατημένη, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε ξαναδεί τους γονείς της να αγγίζουν ο ένας τον άλλο, είτε με πειραχτική διάθεση είτε με τρυφερότητα. Επίσης δεν είχε καταλάβει τι ήταν εκείνο για το οποίο ο πατέρας της παρακαλούσε τη μητέρα της κι εκείνη αρνιόταν.

Ο Πάτρικ κατέβασε τα χέρια του από πάνω της και την άφησε να φύγει. «Συγγνώμη», είπε παγωμένα.

Εκείνη έτρεξε μέσα στο δωμάτιό της κι έκλεισε την πόρτα, αλλά ο Πάτρικ Σίτον, αντί να πάει στη δική του κρεβατοκάμαρα, γύρισε, κατέβηκε τη στενή σκάλα και πέρασε ελάχιστα εκατοστά δίπλα από τη Βικτόρια όταν έφτασε κάτω.

Η Βικτόρια κόλλησε στον τοίχο, είχε την αίσθηση ότι κατά κάποιο τρόπο απειλούνται η ασφάλεια και η γαλήνη του κόσμου της από όσα είχε ακούσει. Γεμάτη φόβο ότι εκείνος θα αντιληφθεί την παρουσία της, αν προσπαθήσει να πάει προς τη σκάλα, ότι θα καταλάβει πως είχε δει την εξευτελιστικά προσωπική σκηνή, τον παρατήρησε να κάθεται στον καναπέ και να κοιτάζει τα κάρβουνα στο τζάκι που αργόσβηναν. Το μπουκάλι με κάποιο ποτό, που χρόνια ήταν στο ράφι της κουζίνας, βρισκόταν μπροστά του, δίπλα σ' ένα μισογεμάτο ποτήρι. Όταν ο Πάτρικ έσκυψε για να πάρει το ποτήρι, η Βικτόρια πάτησε προσεκτικά στο πρώτο σκαλί.

«Το ξέρω ότι είσαι εκεί, Βικτόρια», της είπε μουντά, χωρίς να στρέψει το βλέμμα του. «Δεν έχει νόημα να προσποιούμαστε ότι δεν είδες αυτό που έγινε ανάμεσα στη μητέρα σου και σ' εμένα. Έλα εδώ να καθίσεις κοντά στη φωτιά. Δεν είμαι το κτήνος που νομίζεις».

Η Βικτόρια ένιωσε στον λαιμό της ένα σφιξίμο από συμπόνια

και πήγε γρήγορα να καθίσει κοντά του. «Δεν νομίζω ότι είσαι κτήνος, μπαμπά. Δεν γίνεται να νομίζω κάτι τέτοιο».

Εκείνος ήπιε μια μεγάλη γουλιά από το ποτήρι του. «Και να μην κατηγορήσεις ούτε τη μητέρα σου», την προειδοποίησε με τα λόγια του να ακούγονται λιγάκι μασημένα, σαν να έπινε ήδη πολλή ώρα πριν φτάσει εκεί η Βικτόρια.

Ενώ το ποτό τού θόλωνε το μυαλό, παρατήρησε τον πόνο που διαγραφόταν στο πρόσωπο της Βικτόρια. Συμπέρανε ότι η σκηνή είχε κάνει το κορίτσι να υποθέσει πολύ περισσότερα από όσα είδε. Την αγκάλιασε στοργικά, σε μια προσπάθεια να απαλύνει την ανησυχία της, αλλά αυτό που είπε την πολλαπλασίασε στο εκατονταπλάσιο. «Ούτε η μητέρα σου φταίει, ούτε εγώ. Εκείνη δεν μπορεί να με αγαπήσει κι εγώ δεν μπορώ να πάψω να την αγαπώ. Τόσο απλά είναι τα πράγματα».

Η Βικτόρια προσγειώθηκε απότομα από το ασφαλές λιμάνι της παιδικής ηλικίας της στην ψυχρή και τρομακτική πραγματικότητα των μεγάλων. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό να τον κοιτάζει, ενώ ο κόσμος φαινόταν να καταρρέει γύρω της. Κούνησε το κεφάλι της, προσπαθώντας να διώξει μακριά αυτό το φοβερό πράγμα που της είχε πει. Μα και βέβαια η μητέρα της αγαπούσε τον υπέροχο σύζυγό της!

«Δεν μπορεί να υπάρξει αγάπη με το ζόρι», είπε ο Πάτρικ Σίτον, επιβεβαιώνοντας έτσι την απαίσια αλήθεια, με το πικρό βλέμμα του στραμμένο στο ποτήρι. «Δεν μπορεί να υπάρξει απλώς και μόνο επειδή το θέλεις. Αν γινόταν έτσι, τότε η μητέρα σου θα με αγαπούσε. Νόμιζε ότι θα μάθει να με αγαπάει, μετά τον γάμο μας. Κι εγώ έτσι νόμιζα. Και οι δυο μας θέλαμε να το πιστεύουμε. Αργότερα προσπάθησα να πείσω τον εαυτό μου ότι δεν έχει σημασία αν με αγαπάει ή όχι. Έλεγα ότι ο γάμος μας θα είναι ευτυχισμένος και χωρίς αυτό».

Τα λόγια που είπε στη συνέχεια βγήκαν από μέσα του με

τέτοιο πόνο, που έκαναν την καρδιά της Βικτόρια να ραγίσει. «Τι ανόητος που ήμουν! Όταν αγαπάς κάποιον που δεν σε αγαπάει ζεις αληθινή κόλαση! Ποτέ μην αφήσεις κανέναν να σε πείσει ότι θα είσαι ευτυχισμένη με κάποιον που δεν σε αγαπάει».

«Δεν... δεν θα αφήσω κανέναν», είπε ψιθυριστά η Βικτόρια, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

«Και ποτέ, Τόρι, μην αγαπήσεις κανέναν περισσότερο από όσο σε αγαπάει εκείνος. Μην κάνεις κάτι τέτοιο στον εαυτό σου».

«Δεν... δεν θα το κάνω», είπε πάλι ψιθυριστά η Βικτόρια. «Το ορκίζομαι».

Μη μπορώντας πια να συγκρατήσει τη λύπη και την αγάπη που την κατέκλυζαν, η Βικτόρια τον κοίταξε με δάκρυα να τρέχουν από τα μάτια της και ακούμπησε το χεράκι της πάνω στο ωραίο μάγουλό του. «Όταν παντρευτώ, μπαμπά», του είπε με πνιγμένη φωνή, «θα διαλέξω κάποιον ακριβώς σαν εσένα».

Εκείνος της χαμογέλασε τρυφερά, αλλά δεν απάντησε στα λόγια της. Αντίθετα είπε: «Ξέρεις δεν είναι όλα τόσο άσχημα. Η μητέρα σου κι εγώ αγαπάμε την Ντόροθι κι εσένα, άρα μοιραζόμαστε αυτή την αγάπη».

Τα χρώματα της αυγής δεν είχαν καλά καλά φωτίσει τον ουρανό, όταν η Βικτόρια βγήκε από το σπίτι, αφού πέρασε τη νύχτα άγρυπνη, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι πάνω από το κρεβάτι της. Τυλιγμένη με την κόκκινη κάπα της και φορώντας μια μάλινη φούστα ιππασίας, σε χρώμα μπλε σκούρο, έβγαλε το ινδιάνικο πόνη της από τον στάβλο κι ανέβηκε με άνεση στη ράχη του.

Κάνα δυο χιλιόμετρα πιο πέρα ξεπέζεψε. Είχε φτάσει στον χείμαρρο που κυλούσε παράλληλα με τον κεντρικό δρόμο, ο οποίος έβγαζε στο χωριό. Κατέβηκε προσεκτικά τη γλιστερή χιονοσκεπαστη όχθη και κάθισε σ' έναν επίπεδο βράχο. Στήριξε

τους αγκώνες στα γόνατά της, έκλεισε το πρόσωπο στις παλάμες της και ατένιζε το γκριζο νερό που κυλούσε αργά ανάμεσα από τα κομμάτια πάγου, κοντά στην όχθη.

Ο ουρανός κιτρίνισε κι έπειτα ρόδισε, ενώ εκείνη καθόταν και προσπαθούσε να ξαναβρεί τη χαρά που πάντα ένιωθε, όποτε βρισκόταν εκεί κι έβλεπε να χαράζει μια καινούρια μέρα.

Ένα κουνέλι βγήκε τρέχοντας από τα δέντρα δίπλα της. Πίσω της ένα άλογο χρεμέτισε ήρεμα κι ακούστηκαν βήματα κάποιου που πλησίαζε στα μουλωχτά την όχθη. Ένα χαμόγελο αχνοφάνηκε στα χείλη της και ακαριαία πέρασε μια χιονόμπαλα πάνω από τον δεξιό ώμο της, ενώ εκείνη έγερνε στα αριστερά.

«Άντριου, αστόχησες», φώναξε, χωρίς να στραφεί πίσω της.

Ένα ζευγάρι γυαλιστερές καφέ μπότες εμφανίστηκε δίπλα της.

«Νωρίς σηκώθηκες σήμερα», είπε ο Άντριου, χαμογελώντας πλατιά στη μικροκαμωμένη κούκλα που καθόταν στον βράχο.

Η Βικτόρια έσπρωξε προς τα πίσω τα κόκκινα μαλλιά της με τις χρυσαφένιες ανταύγειες, για να μην της πέφτουν στο πρόσωπο. Τα έπιασε μ' ένα χτένι από ταρταρούγα στην κορυφή του κεφαλιού της και άφησε έναν καταρράκτη από μπούκλες να χυθεί στους ώμους της. Τα μάτια της, με τις πυκνές βλεφαρίδες και την ελαφρά κλίση προς τα πάνω, είχαν το ζωηρό μπλε χρώμα των πανσέδων. Η μύτη της ήταν μικρή και τέλεια σμιλεμένη, τα μάγουλά της ντελικάτα, έλαμπαν από υγεία, και καταμεσής του πιγουνιού της υπήρχε ένα μικρό αλλά προκλητικό λακκάκι.

Όλα τα χαρακτηριστικά του προσώπου της υπόσχονταν ότι η Βικτόρια θα γίνει καλλονή, αλλά όποιος την παρατηρούσε θα καταλάβαινε ότι η ομορφιά της έμελλε να είναι εξωτική παρά εύθραυστη, μάλλον δυναμική παρά παρθενική. Εξίσου προφανής ήταν μια ισχυρογνωμοσύνη στο πιγούνι της και μια πρόσχαρη έκφραση στα αστραποβόλα μάτια της. Εκείνο το πρωί, όμως, τα μάτια της δεν είχαν τη συνηθισμένη λάμψη τους.

Η Βικτόρια πήρε μια χούφτα χιόνι με τα γαντοφορεμένα χέρια της. Αυτομάτως ο Άντριου έσκυψε, αλλά αντί εκείνη να του πετάξει τη χιονόμπαλα, όπως θα έκανε κανονικά, την πέταξε μέσα στον χείμαρρο.

«Τι έλαθες, ομορφούλα;» την πείραξε. «Φοβάσαι μήπως αστοχήσεις;»

«Και βέβαια όχι», αποκρίθηκε η Βικτόρια αφήνοντας έναν ελαφρύ αναστεναγμό, όλο κατήφεια.

«Κάνε στην άκρη να καθίσω κι εγώ».

Η Βικτόρια υπάκουσε και ο Άντριου παρατήρησε με κάποια ανησυχία την έκφραση λύπης στο πρόσωπό της. «Τι έγινε και είσαι έτσι;»

Η Βικτόρια μπήκε στον πειρασμό να του εκμυστηρευτεί τα πάντα. Ο Άντριου ήταν είκοσι χρονών, πέντε χρόνια μεγαλύτερός της και πολύ σοφός για την ηλικία του. Ήταν το μοναχοπαίδι της πλουσιότερης κατοίκου του χωριού, μιας χήρας με φαινομενικά εύθραυστη υγεία, απόλυτα κτητικής απέναντι στον μοναχογιό της, η οποία ταυτόχρονα του είχε αναθέσει όλες τις ευθύνες για τη διαχείριση της τεράστιας έπαυλής τους και της φάρμας των τεσσάρων χιλιάδων στρεμμάτων που την περιέβαλλε.

Ο Άντριου ακούμπησε το δάχτυλό του στο πιγούνι της κι έστρεψε το πρόσωπό της προς το δικό του. «Πες μου», της ζήτησε τρυφερά.

Η πληγωμένη καρδιά της δεν άντεξε να του αρνηθεί πάλι. Ο Άντριου ήταν φίλος της. Όλα αυτά τα χρόνια που γνωρίζονταν της είχε μάθει να ψαρεύει, να κολυμπάει, να πυροβολεί με πιστόλι και να κλέβει στα χαρτιά. Αυτό, της έλεγε, ήταν απαραίτητο για να καταλαβαίνει πότε την κλέβουν. Η Βικτόρια είχε ανταμείψει τις προσπάθειές του, μαθαίνοντας να τον ξεπερνάει στο κολύμπι, να σημαδεύει καλύτερα και να κλέβει στα χαρτιά πιο εύκολα από εκείνον. Ήταν φίλοι και ήξερε ότι μπορούσε να του εκμυστηρευτεί

τα πάντα. Δεν μπορούσε, όμως, να συζητήσει μαζί του για τον γάμο των γονιών της. Οπότε του μίλησε για το άλλο ζήτημα που την απασχολούσε. Την προειδοποίηση του πατέρα της.

«Άντριου», είπε διστακτικά, «πώς καταλαβαίνεις αν κάποιος σε αγαπάει; Εννοώ αν σε αγαπάει πραγματικά».

«Για ποιον ανησυχείς αν σε αγαπάει;»

«Για τον άντρα που θα παντρευτώ».

Αν ήταν λίγο μεγαλύτερη, λίγο πιο έμπειρη, θα μπορούσε να καταλάβει την τρυφερότητα που φούντωνε στα χρυσοκάστανα μάτια του Άντριου, πριν αυτός στρέψει γοργά το βλέμμα του αλλού. «Ο άντρας που θα παντρευτείς θα σε αγαπάει», της υποσχέθηκε. «Σου δίνω τον λόγο μου».

«Μα θα πρέπει να με αγαπάει τουλάχιστον όσο θα τον αγαπώ εγώ».

«Θα σε αγαπάει».

«Ίσως, αλλά πώς θα καταλάβω ότι είναι έτσι;»

Ο Άντριου έριξε μια κοφτή διερευνητική ματιά στα εξαιρετικά χαρακτηριστικά της. «Μήπως κάποιο χωριατόπαιδο ζήτησε το χέρι σου από τον μπαμπά σου;» απαίτησε να μάθει σχεδόν θυμωμένος.

«Και βέβαια όχι!» απάντησε εκείνη γελώντας. «Είμαι μόλις δεκαπέντε χρονών και ο μπαμπάς έχει πει ότι πρέπει να περιμένω μέχρι να γίνω δεκαοκτώ, για να μπορώ να αποφασίζω μόνη μου».

Ο Άντριου κοίταξε το μικρό πεισματάρικο πιγούνι της και χασκογέλασε. «Αν αυτό που απασχολεί τον δρα Σίτον είναι η δυνατότητά σου να αποφασίζεις μόνη, τότε μπορεί να σου επιτρέψει να παντρευτείς ακόμα και αύριο. Μπορούσες να αποφασίζεις μόνη σου από τότε που ήσουν δέκα χρονών».

«Έχεις δίκιο», παραδέχτηκε εκείνη με ειλικρίνεια. Πέρασαν μερικά λεπτά ανακουφιστικής σιωπής, πριν τον ρωτήσει χαλαρά: «Άντριου, αναρωτιέσαι ποτέ ποια θα παντρευτείς;»

«Όχι», απάντησε χαμογελώντας παράξενα, ενώ κοίταζε πέρα από τον χείμαρρο.

«Γιατί;»

«Ξέρω κιόλας ποια είναι».

Έκπληκτη από αυτή την εντυπωσιακή αποκάλυψη, η Βικτόρια γύρισε απότομα προς το μέρος του. «Ξέρεις; Αλήθεια; Πες μου! Την ξέρω;»

Επειδή ο Άντριου έμεινε σιωπηλός, η Βικτόρια του έριξε ένα πονηρό βλέμμα κι άρχισε να φτιάχνει μια μεγάλη χιονόμπαλα.

«Σκοπεύεις να μου τη ρίξεις στην πλάτη;» της είπε κεφάτα, παρακολουθώντας τη με κάποια επιφυλακτικότητα.

«Και βέβαια όχι». Τα μάτια της έλαμπαν. «Έλεγα να βάλουμε ένα στοίχημα. Αν φτάσει η χιονόμπαλα κοντά στην πέτρα, πάνω σ' εκείνο τον μακρινό βράχο, τότε θα πρέπει να μου πεις ποια είναι».

«Κι αν εγώ την πετάξω πιο κοντά στην πέτρα;» τη ρώτησε ο Άντριου.

«Τότε θα μπορείς να μου ζητήσεις εσύ κάτι», του είπε όλο μεγαλοψυχία.

«Ήταν μεγάλο λάθος μου που σε έμαθα να τζογάρεις», αποκρίθηκε γελώντας, αλλά δεν μπορούσε να αντισταθεί στο προκλητικό χαμόγελό της.

Ο Άντριου αστόχησε για λίγα εκατοστά. Η Βικτόρια κοίταξε τον στόχο και συγκεντρώθηκε. Πέταξε τη χιονόμπαλα, πέτυχε την πέτρα κι εκείνη εκσφενδονίστηκε με ορμή πέρα από τον βράχο.

«Ήταν μεγάλο λάθος μου και που σε έμαθα να πετάς χιονόμπαλες».

«Αυτό το ήξερα από μόνη μου, δεν μου το έμαθες εσύ», του θύμισε με θράσος, βάζοντας τα χέρια στη λεπτή μέση της. «Λοιπόν ποια θέλεις να παντρευτείς;»

Ο Άντριου έχωσε τα χέρια στις τσέπες του και της χαμογέλασε πλατιά. «Εσύ, γαλανομάτα, ποια νομίζεις ότι θέλω να παντρευτώ;»

«Δεν ξέρω», του είπε σοβαρά, «αλλά ελπίζω να είναι κάποια ξεχωριστή, επειδή εσύ είσαι ξεχωριστός».

«Είναι ξεχωριστή», τη διαβεβαίωσε με σοβαρό ύφος. «Τόσο ξεχωριστή, ώστε τη σκεφτόμουν συνέχεια όλους εκείνους τους χειμώνες που έλειπα στο σχολείο. Για την ακρίβεια, χαίρομαι που γύρισα στο σπίτι μου, για να μπορώ να τη βλέπω πιο συχνά».

«Πρέπει να είναι καλή κοπέλα», παραδέχτηκε η Βικτόρια σφιγμένα, νιώθοντας ξαφνικά και αδικαιολόγητα θυμωμένη με τη γυναίκα που δεν της είχε κάνει τίποτα.

«Θα έλεγα ότι είναι υπέροχη και όχι απλώς καλή. Είναι γλυκιά κι όλο ζωντάνια, όμορφη και ανεπιτήδευτη, ευγενική και επίμονη. Όποιος τη γνωρίζει τελικά την αγαπάει».

«Ε, τότε, για όνομα του Θεού, γιατί δεν την παντρεύεσαι να τελειώνουμε!» είπε η Βικτόρια οργισμένη και τα χείλη της συσπάστηκαν.

Με μια σπάνια κίνηση οικειότητας, ο Άντριου άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε τα πλούσια, μεταξένια μαλλιά της. «Επειδή», της είπε ψιθυρίζοντας τρυφερά, «είναι ακόμα πολύ μικρή. Βλέπεις, ο πατέρας της θέλει να περιμένει μέχρι να γίνει δεκαοκτώ, για να μπορεί να αποφασίζει μόνη της».

Η Βικτόρια γούρλωσε τα μεγάλα γαλανά μάτια της, διερευνώντας το ωραίο πρόσωπό του. «Εμένα εννοείς;» ρώτησε χαμηλόφωνα.

«Εσένα», της απάντησε ο Άντριου χαμογελώντας. «Μόνο εσένα».

Ο κόσμος της Βικτόρια, που βρισκόταν σε κίνδυνο εξαιτίας όσων είχε δει και ακούσει το προηγούμενο βράδυ, ξαφνικά φαινόταν και πάλι ασφαλής, ζεστός και στέρεος. «Σ' ευχαριστώ,

Άντριου», είπε νιώθοντας ντροπή. Τότε, κάνοντας μια από τις αστραπιαίες μεταμορφώσεις της, από κορίτσι σε χαριτωμένη και καλοαναθρεμμένη γυναίκα, προσέθεσε απαλά: «Θα είναι υπέροχο να παντρευτώ τον πιο αγαπημένο φίλο μου».

«Δεν ήθελα να σου το πω, χωρίς πρώτα να μιλήσω στον πατέρα σου, κι αυτό δεν μπορώ να το κάνω αν δεν περάσουν άλλα τρία χρόνια».

«Σε συμπαθεί πάρα πολύ», τον διαβεβαίωσε η Βικτόρια. «Δεν θα έχει απολύτως καμία αντίρρηση όταν έρθει η ώρα. Πώς θα μπορούσε άλλωστε, αφού εσείς οι δύο μοιάζετε τόσο πολύ;»

Η Βικτόρια καβάλησε το άλογό της λίγο αργότερα, νιώθοντας και πάλι χαρούμενη, αλλά η καλή διάθεσή της διαλύθηκε όταν άνοιξε την πίσω πόρτα του σπιτιού και βρέθηκε στο ζεστό δωμάτιο, που ήταν και κουζίνα και καθιστικό της οικογένειας.

Η μητέρα της, σκυμμένη πάνω από το τζάκι, έφτιαχνε βάφλες. Είχε τα μαλλιά της πιασμένα σε περιποιημένο κότσο και το απλό φόρεμά της ήταν καθαρό και σιδερωμένο. Σε διάφορα καρφιά πάνω και δίπλα από το τζάκι κρέμονταν σουρωτήρια, κουτάλες, τρίφτες, κουζινομάχαιρα και χωνιά. Όλα ήταν τακτοποιημένα και καθαρά, ακριβώς σαν τη μητέρα της. Ο πατέρας της καθόταν κιάλας στο τραπέζι κι έπινε καφέ.

Καθώς τους κοίταζε, η Βικτόρια ένιωθε αμηχανία και λύπη. Ήταν πολύ θυμωμένη με τη μητέρα της, επειδή αρνιόταν στον υπέροχο πατέρα της την αγάπη που τόσο ήθελε και είχε ανάγκη.

Επειδή οι εξορμήσεις της Βικτόρια την αυγή ήταν κάτι συνηθισμένο, κανένας από τους γονείς της δεν έδειξε έκπληξη βλέποντάς τη να μπαίνει. Και οι δυο της χαμογέλασαν και την καλημέρισαν. Η Βικτόρια χαιρέτησε τον πατέρα της και χαμογέλασε στη μικρή αδελφή της, την Ντόροθι, αλλά δεν μπορούσε ούτε να κοιτάξει τη μητέρα της. Οπότε πήγε στα ράφια κι άρχισε να στρώνει το τραπέζι, έχοντας πάρει ένα πλήθος από

μαχαιροπίρουνα και πιάτα – μια τυπική διαδικασία για την οποία η Αγγλίδα μητέρα της επέμενε ότι είναι «*απαραίτητη για κάθε πολιτισμένο γεύμα*».

Η Βικτόρια πηγαινοερχόταν ανάμεσα στα ράφια και στο τραπέζι, νιώθοντας αμηχανία και ναυτία· αλλά, όταν κάθισε στην καρέκλα της, η έχθρα για τη μητέρα της άρχισε να αντικαθίσταται από οίκτο. Κοίταζε την Κάθριν Σίτον, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να επανορθώσει τη σχέση με τον άντρα της, μετά τη χθεσινή συμπεριφορά της, μιλώντας εύθυμα μαζί του όσο τον φρόντιζε. Του γέμιζε το φλιτζάνι με αχνιστό καφέ, του έδινε την κανάτα με το γάλα και του προσέφερε φρεσκοψημένα ψωμάκια, ενώ είχε τον νου της και στο τζάκι, όπου έφτιαχνε τις αγαπημένες του βάφλες.

Η Βικτόρια έτρωγε το πρωινό της σιωπηλή και σαστισμένη, με τις σκέψεις να στριοφυρίζουν στο μυαλό της, καθώς έψαχνε να βρει πώς θα παρηγορήσει τον πατέρα της για τον γάμο του, από τον οποίο έλειπε η αγάπη.

Βρήκε τη λύση τη στιγμή που εκείνος σηκώθηκε και ανακοίνωσε ότι έχει σκοπό να περάσει από τη φάρμα των Τζάκσον, για να δει πώς πάει το σπασμένο χέρι της μικρής Άννι. Η Βικτόρια τινάχτηκε πάνω. «Θα έρθω μαζί σου, μπαμπά. Μήπως μπορείς να με μάθεις να σε βοηθάω – στη δουλειά σου εννοώ».

Και οι δύο γονείς της την κοίταξαν έκπληκτοι, επειδή η Βικτόρια δεν είχε δείξει ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον για την ιατρική. Πράγματι, μέχρι τότε ήταν ένα χαριτωμένο, ανέμελο παιδί, που ενδιαφερόταν μόνο να διασκεδάσει και να κάνει πού και πού κάποια αταξία. Παρά την έκπληξή τους, κανένας δεν έφερε αντίρρηση.

Η Βικτόρια και ο πατέρας της ήταν πάντα δεμένοι. Από εκείνη τη μέρα και μετά έγιναν αχώριστοι, τον συνόδευε όπου κι αν πήγαινε. Μολονότι εκείνος αρνιόταν κατηγορηματικά να την αφήσει να τον βοηθήσει στην περιποίηση των αντρών ασθενών,

χαιρόταν πάρα πολύ που του προσέφερε τη βοήθειά της σε όλες τις άλλες περιπτώσεις.

Κανένας δεν ανέφερε ποτέ τα θλιβερά λόγια που είχαν ειπωθεί εκείνη τη μοιραία νύχτα των Χριστουγέννων. Αντίθετα, γέμιζαν τον χρόνο που περνούσαν μαζί με ευχάριστες και ανάλαφρες συζητήσεις μια και, παρά τη λύπη που είχε μέσα του, ο Πάτρικ Σίτον ήταν άνθρωπος που εκτιμούσε την αξία του γέλιου.

Η Βικτόρια είχε κληρονομήσει την εντυπωσιακή ομορφιά της μητέρας της, το χιούμορ και το θάρρος του πατέρα της. Είχε έρθει η ώρα να της μάθει τη συμπόνια και τον ιδεαλισμό. Από μικρή είχε κερδίσει εύκολα τους χωρικούς με την ομορφιά και το λαμπερό, ακαταμάχητο χαμόγελό της. Είχαν αγαπήσει το γοητευτικό και ανέμελο κορίτσι· αλλά τη λάτρευαν όσο ωρίμαζε και γινόταν μια μικρή κυρία όλο ζωντάνια που νοιαζόταν για τον πόνο τους και απόδιδωχνε τις στενοχώριες τους.